

572
981

1981
იანვარი
N1

ISSN 0132-5905
საქართველოს
საბჭოთავო
გაზეთთა
კავშირი

საქართველოს
კომუნისტური
პარტიის
XXVI
ყრილობას
ჩვენი
ოქტობრული
სალამი!

ნა

სიმაღლე

მღვებამაზ

მ ზ ი ა

ჩ ხ ე ტ ი ა ნ ი

როგორ თეთრად დაპენტილა,
 რა ხალისით,
 ღხენით დაღის,
 რა გულუხვად,
 რა კეთილად,
 ეს ახალი წელიწადი!
 რა ზღაპრებით არის სავსე
 ბაღი,
 ქუჩა,
 შუკა,
 შარა...
 სახლში,
 კარში,
 გულში,
 თვალში
 რა სინათლე ჩამომდგარა!
 ვშლი კალენდრის ფერად ფურცლებს.
 ჰო, რა დღესასწაულია!
 ჩვენს მეთვრე—ბოლო ხუთწლედს
 რა სიკეთით ჩაუვლია!
 რა გმირობით აუვისია
 საქართველოს მატრიანე,
 ქართულ მიწას ნამუსიანს
 რა ღვთისთვალის დასტორიანებს,
 თაფლი მოსწევთს,
 მოსწვრიანებს
 ქარვის მტევანს,
 ოქროს თავთავს,
 ენგურის მზე მობრიანე
 ხედავ?—მოდგა ეზო-კართან!

რას გვიმღერო, თოვლის პაპავ,
 შენ, კეთილო ჯადოქარო!
 ალბათ უფრო ღამაზ ზღაპარს,
 ხვალ რომ უნდა მოგვხაზრო!
 ალბათ უფრო ღიღი სიმღერას,
 ხვალ რომ იტყვის ჩვენი ხალხი,
 გამარჯვებას,
 წინსვლას,
 ფრენას,
 უფრო მედგარ შემოძახილს.
 კიდევ უფრო გმირულ ხუთწლედს,
 გმირთა ახალ დასს და წყებას,
 ამ ხუთწლედის ნაოღმ ფურცლებს.
 ეპოქებს რომ გადასწვდებ!
 მაშ, ჩაბუქნე,
 გაგეშალოს
 ვგ ფაფუკი თმა და წვერი,
 გვეთვალოს,
 ვერ დავეთვალოს
 სამღერი და მოსალხენი!
 აგვიხდება, თოვლის პაპავ,
 რაც ოდესმე გვიინატრია;
 კიდევ უფრო
 ღამაზ ზღაპარს
 მქმნის ხალხი და
 მქმნის პარტია!
 მაშ, იმღერე, თეთრო პაპავ,
 გზად გამოვცდით მწვერვალს რამდენს,
 რა სიმაღლე მოგვემატა
 ყრილობიდან ყრილობამდე!
 რას გვიპირდება ჩვენ ეს დილა,
 რა ოცნება აგვიხდება,
 რა ნაძვის ხე შემოსულა
 რა ჯადოსნურ ნატურის ხედა.

გვიხლოსკენ

ახალი წელი!

ჩემი საყვარელი „დილის“ ფურცლებიდან მიიღო მობრძანებელი მოგილოცოთ ახალი წელიწადი — 1981.

ახალი წლის მობრძანება მომილოცაქს მეგობრებო რა დიდი წელი ღვება ნანატრი და საოცნებო!

ჰაუ, რამდენი რამ მაქვს მოსალოცი, რომელი ერთი ჩამოვთვავო! უფრო მეტი მაქვს სურვილები:

უპირველეს ყოვლისა ჯანმრთელად მინდა იყო! მინდა საუკეთესოდ ისწავლოთ!

მარტო სკოლა კი არა და ასახელოთ საქართველო!

მინდა იყოთ მშობელთა და მასწავლებელთა გამგონე!

უთხრათ, რომ არ დაივიწყებთ მათ დიდ ამავს არსოსებს!

გიყვარდეთ წიგნი—ცოდნის უზრეტი წყარო!

გიყვარდეთ ერთმანეთი! გიყვარდეთ სამშობლო!

ვინც კარგია, ვახარებს ტკბილ ახალწელსწადი!

კეთილი იყოს მისი მობრძანება!

სულითა და გულით გილოცავთ

მარალ თქვენი
გვანა მარგანიანი

ოფიტერი ბებუის საამქროს მშენებელი ვითა დალაძიშვილი

1674

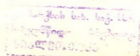
ჩემო კარგებო! გილოცავთ ახალ, 1981 წელს სიკეთის, ცოდნის, სიხარულის გამამრავლებელი ყოფილიყოს ის თქვენთვის!

დღეს მე პირველად მამოწიწა ასე პირისპირ გითხრათ ჩემი სათქმელი. ისე კი, ვინ იცის, რამდენჯერ შეგხმინებოდათ — უკვე თხუთმეტი წელიწადია, რაც მე თქვენს ჟურნალს ვებეჭავ, და წარმოიდგინეთ, რამდენ ბავშვს გადაუღწურსკადავს ჩემი „დიდა“ — ჩემი შრომის ნაყოფი.

აი ეს ოფსეტური ბეჭდვის მანქანაა, რთული მანქანა, ოთხ ფეროანი. ბავშვებს ხომ ფერადები უყვართ! მეც ვცდილობ, უფრო და უფრო ფერადოვანი და ღამაზი ჟურნალები დავბეჭდო. ეს შრომა დიდ სიხარულს მჭერის, რადგან ბავშვებისათვის სასარგებლო

საქმეს ვაკეთებ, ბავშვები კი ძალიან მიყვარს. ჯერ კიდევ მანამდე, ვიდრე „დიდაში“ მოვიღოდი, მოზარდ მაყურებელთა თეატრის სცენიდან ვესაუბრებოდი პატარებს, მიყვარდა ჩემი როლები, განსაკუთრებით კი ვარსკვლავბიჭუნა — ინგლისელი მწერლის ოსკარ უაილის შალაის გმირი. ვარსკვლავბიჭუნას თავგადასავალი ასწავლის ბავშვებს, თუ რა დიდი ძალია სიკეთე.

და მე მინდა, თქვენც კეთილები იყოთ, თვითონაც გიყვარდეთ და გვაძაყებოდეთ შრომა, სხვისი შრომის ფასი და პატივისცემაც იცოდეთ. მაშინ იმრავლებს ყველაფერი საუკეთესო — ცოდნაც, სიღამაზეც, სიხარულიც!

რქვს „ლილის“ სტამბაში
კახაბერიძის ასაკ საბავშვო
მხატვარი „სამხარე“ („ლილი“)

უწყვეტი

სიძვერე

ს. პალაია

ყოველი ხალხის ისტორიაში არის წაფხული, შე-
მოღვათა, ზამთარი, გაზაფხული. ბუნებაში გაზაფხუ-
ლი ხანგრძლივ ზამთარს მოსდევს — უნდა ეკლდო
და დადგება თავისთავად. ისტორიული გაზაფხული კი
ანე თავისთავად რიად მოდის სიღმე. ის რომ დად-
გეს, უნდა იზრდოდეს, სისხლი ღვირო. სამაგეროდ
ანე მოყვანილი გაზაფხულის ყვავილი ველარ ატკრობს
ზაფხულის მზის მსუნველარებას. ვერც წვიმიანი შემოდ-
გომა ცნებს და ვერც ზამთარის სუნები აზრობს.

ბოლო 50 წლის მანძილზე ბევრჯერ შეენაცვლა
ეროვნების წელიწადის დროები, მაგრამ 1921 წლის
გაზაფხულის სიხარული არასოდეს ჩაქრება! იმ გაზაფ-
ხულმა აფხაზებს ბედნიერება და თავისუფლება მოუ-
ტანა.

დიდებულა აფხაზთა მიწა-წყალი. მაგრამ ველა-
ზე ღამაში და მშვენიერი მთავრ აქაური ხალხია, ადამ-
იანები, რომლებიც სიკეთითა და სიღის სიდავით
ზღვას ეყვებიან. ანდა განა შეიძლება სხვაგვარი
ყოფილიყო ნართების შთამომავალი ხალხი!

ბილეთბმლე რაინდები ცხოვრობდნენო აქ...

დად ნართებს უწოდებდნენო მათ ძველად...

ნართების ამ ძველთაველი სიმღერის სიტყვები აბ-
ლებურად აქვდრდა დღეს. ახალი ცხოვრებისათვის ზრძოლამი აფხაზების
შეაღები შესაზურ გემოზბას იწუნდენ, წინაპართა ღირსი თავდადებით
აძინებდნენ ბედსიერ ცხოვრებას, და მათი შედბივი თანამგზავრი ქობ-
სა და ღიზნი მუღამ სიმღერა იყო და არის. ეს სიმღერები შატერის
ფუნჯითაც უცხოვდება, აუგავებული ბაღების და ჩაის პლანტაციების
შრიადში, მუჭითა და ბედნიერებით გაყისკრავებულ სკოლების კრი-
ბულშიც მოისმის.

50 წელი შიბაიყებს აფხაზთა მოძმე ხალხების ძმური, მკვარბრულ-
სიყვარულით გაკრძოყული — ამ სამოყე წლის მანძილზე ნართის უკვე
იძლეა ნაყოფს — ბედნიერია იგი, ბედნიერია მისი აწმყო და მომავალი.

კახაბერიძის თანხა

ს. კახაბერიძის თანხა

ამ დღეს გადარწმუნები თქვა დეკლარო-
აციონზე მამამ მოსურება მოდეს — უკვე
გაფრთხუნება ფრთხილდენ, ვეღარმის
უნრძობა მამამ მოსურებას ფრთხილდენ და-
ფრთხილდენ და წინ ჩემი უფროსი ძმა და-
ფრთხილდენ.

— ვინა, — მომბარუნდა მე, — შენ ქა-
რები გაქვდა, მარცხები არ აქვსკომს
რცხე თქვას მოყრბითი, თვალური ადენი.

შეუ სიმღერები სავსე ვარცელი — ასანის
მამამარცხები აწილილიყა. მარცხება ხე-
ლი კი მუჭამუჭა ანევედ სიმღერს ხედე-
და. მის სიღებოთი ბრძინდენ ვეღოლი
მარცხებები. მამა ისე მარცხად მუჭამოდა,
რომ ცრბა კიდევ მარცხა, მარცხიყოფი.
ჩნებოე მეუ ანე ფრთხილბა-მყოფი. მაგრამ
სავი სერიოზულ საქმეს ვინ მომბრძინ-
და მხოლოდ ქაშაშის ყარბულია მვედე-
ბოდა.

ანებარი ვერა, რომედევი სულ საქმის
ბრძინაში, ვერა არნად ნანდა. მამს ვთავარს —
— ზოად, ნილდე მამლს თავი ყოველთვის
ყარბად ვერა, მდებოლად დაიარბოდა,
სანახას ქუთის სასნაძებლად ჩარისყარ-
ბებს და სოღამ რომემომე ვერბოდა. მამა-
და ვეღას მდებოლად და ქომავი იყო. რო-
გორე კი რამე საქმლის დარბანდა.

მამლდე ქოთობის ადგბა და მისი ახალც
სიყოფი ნიორი ფებს გადაიფრბდა, იქი
გარბოდა.

ახლებდა მოსურები ქორეგობდნენ,
ნამდებოე ამბუდებდენ ხედედა. მამა მრ-
ბობდა ხარესაც უნერბობდა და ჩემს მხარე-
დენ მას უტრბდა თავანევებული საქონლის
დაყება.

მამამემა ისედაც კაცე იყო, უთავბოლბას
ვრდ იტანდა. ამბუდებოე ვედილოლი, მრ-
ფობლი სავსე ბეჭოთად მუჭარბულებოდა.

სიყვარულით მოღებულად ადგლი
აგრბედ სანახათა ბოლოს, დიდი უფრბის
ხესან. აქედან მთელი ანეული ხელის გე-
ლეოთი ჩანდა.

სახრის ღრმე ჩადიოდა მინამი და ნო-
ფორ მშობრბავ მუღებებს ამბუდებდა.

— ნებდა მამამისი ადგობას ვეღოლი-
ყავი და ხარბის ქორეგობლბას აგრბრად

ჩავადებდი. — ფრთხილბე გაზრდულ, ქმნი
მოყვალბას სულ გაფრთხუნდენ, ვერბედნო
ჩვენებს ადრისადეგობრბულბე გათვებდნო
ხედედა, რომ ნილდე მამლის ადბრბებული
ქოთობის მომბებს.

თავი ანევი და რა დინდბი ჩემმა თავდე-
მამ მთელი ქაშაშები, ნილდე ვარბის მთავარ-
ბობაში, სანახას მომდებრბებ და ნარბოდე-
ბრბული სანარბოთი კერბებენ მარცხებებს.
ფიჯინამ მამალი ხანდებან თუ აქვსკავს
თითი მარცხებს, ანევედ მამბოლოად ქა-
შაშებს შორის და აქვსებდა მათ: „მადიო,
მთიფალი“

თავლის დასამბაშებში იქ ვარცნევი და გა-
ფრთხილებული ვევი ქაშაშებს ნილდე მამლს
მუღებდა მოყვებურე. მამ კი, ვითობი აქ არა-
ფორი, ხანხად გადაფდა რამბებზე ნახ-
ჯი. გაყავოდა, მაგრამ მოურბა და ისევე უკან
დაბრბუდა. ქაშაშებიც მას დაბეჭობდენ
ყარბარბობბად, მაგრამ აქვდა არ აფრ-
ებობდათ.

მამამემა და ჩემი ძმა ხედედის ბოლოს იყ-
ნენ ვასელი, მალე მოამბრუნებდნენ ხარებს
და მშვენიერი მერე!

დიუხარე და მშრბალი მამის დიდი ბედეტი
გაუტყენ ნიორის.

მამალი დაბრბობდა და მოყვებოლით
ფევეა მინახე. დარბრბენებს მუჭებში და
იბნევი გაქრბენ.

გაოცებული ვევი მამალს, სწრფად ავი-
ყენ ხედედა და მოქებბისბებს მოყვებოლი
მამლდე არ მუჭებდა. სიყოფივი ფრთხილბე
მარცხებული მქონდა, ბობოლი გაღვრბებუ-
ლი, ანევი თავი ადგობოლი უმანებებდა. მარ-
ფად შეერბული მამალი ბრბებდა და ისე გა-
მოტრბენდი, ვითობი აქ დაფრბინოდა.
მამამემა და ჩემი ძმა უკვე ჩემსკენ მოფი-
ლებენ, ხარებს მუჭებობდენ თავის ბეჭო-
მარბობას და კვალ სწრფად გაყავდათ.

მუჭებბისაკენ გაუბრბდა სანარალი ნიორ-
ი უტარბობბად იყო.

უკლბან მუჭბებული ქაშაშების ქოთობით
სამბოდა.

— რა დებოთბარი ქაშაშები — დამბობას
ფედეამემა, — ნიორი არ დებოთბავს, სავ
არს?

— რა კაცე. — ნიორებრბე მე.
ფედეამემა ქაშაშებს დამბობინება დეუნბე.
მამამემა, როცა გაიფრბინოდა, „კობა“

— ჯინა რომ არ გვეყოლოდა, — საიდუმლოებით მოცული ხმით თქვა მამამ, პირნათლად რომ არ შეესრულებინა მოვალეობა, ამდენს ნამდვილად ვერ მოვხნავდით.

„რალაცა იცის უქველად, ისე გადამიკრა“.

— გავიფიქრე.

ჩემმა ძმამ გამამხნეველად გამიღიმა.

— ჯინა ერთი თუ კაცი, ხარ იმ ბურჭებიდან კარგი მოქნილი წნელი მომიტანე, — მიტხრა მამამ და იქით მიმიითითა, სადაც საცოდავი მამალი დაემაღლე.

მე გამონვდილი დიდი დანა გამოვართვი მამას და ბურჭებისაკენ წავფრატუნდი. უკვე დარწმუნებული ვიყავი, რომ მათ ყველაფერი იცოდნენ.

როგორც კი ბურჭებს მივუახლოვდი, იქით გავიხედე, სადაც წითური მეტულეზოდა და რასა ვხედავ! ფეხზე წამომდგარი არ დავინახე! მამალი მძივივით მრგვალი თვალებით შემომცქეროდა, თითქოს მეკითხებოდა: — „სადა ვარ ნეტა, რა მჭირს, დანარჩენები სად არიანო?“

სწრაფად მოვხავე კარგი წნელი. სიხარულით ფეხზე ძლივს ვიდექი და წნელს ვჭრიდი.

მამალი ბორძივით წამოვიდა, ჯერ მთლად ვერ გამოჩვეულიყო.

როცა წნელი მოვჭერი, წითური მხოლოდ მაშინ გამოვიდა ზანტად ბურჭებიდან. ფრთები გაისწორა, თავი ჩვეული სიზვიადით მაღლა აიღო და სახნავი დატოვა.

— მავ შენმა მამალმა კვერცხის დება ხომ არ მოიხყო, თუ იცი? მანდ რა უნდოდა? ვდუმდი.

— ყი-ყლი-ყოო! — იყივლა წითურმა ამ დროს.

— აჰა, თესლი. წადი, იმ ადგილებში მოაბნე, სადაც შენმა მამალმა ამოკენკა, — გამომიწოდა მამამ სიმინდის მარცვლებიანი ასარა.

თვალს არ ვუჯერებდი. მამა გუთანს გაჰყვა, ხარები დაიძრნენ... მე ერთი მუჭა მარცვლი ავიღე, ხელი გავიქინე და სიცოცხლეში პირველად ჩავაბნიე ნამდვილი მარცვლები ნამდვილ ხნულში — ოქროსფერ სხივებად გაბზინდნენ სიმინდის მარცვლები. ხარები უკვე მორჩილად ენეოდნენ გუთანს და ხნულიც ლარივით მიჰყვებოდა უკან.

ჩვენები კარგ გუნებაზე იყვნენ.

ჩემზე ბედნიერი კაცი არ მეგულებოდა ქვეყნად.

ეზოდან ახლა უფრო მკაფიოდ ისმოდა ჩვენი წითელი მამლის ყივილი.

თარგმნა ნანა მბჰაპარიანმა

დავისვენოთო! — თქვა და ხარებს შემოუძახა. თვითონ ჩემსკენ გამოემართა ჩრდილში დასასვენებლად.

მე ბურჭებს ზურგი ვაქციე.

მზე და საბავშვო

მ. ახიზა

მზე გადმოჰყურებს
მშობლიურ მხარეს,
ხან მომცინარე,
ხან მომლომარე.

თუმცაღა ერთ დროს
მზე იყო ცივი,
არ ჰქონდა სითბო,
შუქი და სხივი.

გმირებმა სისხლი
დაღვარეს ბევრი —
მზეს მისცეს სითბოც,
სხივიც და ფერიც;

ელავს და ბრწყინავს
ციცინებელი დღე-
— საღამო დიღას!
— საღამო მზეს!

მხატვარი თამაზ ხუციშვილი

საბავშვო სიხუფელო ბიჭი

ა. ლომაია

ვერცა ფანტაზიას
და ვერცა ნიკს
ვერ დაუწუნებთ
სოხუმელ ბიჭს;

„ავერორა“ ყვედასია!
„ავერორა“ ყვეღანაა!
— გასრღა! — სინათლე იშვა!
და სწორედ „ავერორა“,
და სწორედ „ავერორა“,
„ავერორა“ დახატა ბიჭმა!

ოღონდაც „ავერორა“ —
შეხედეთ, დარწმუნდით,
დაუჯერეთ საკუთარ თვალს! —
არა ღენინგრაფში
და არა ნევაზე —
სოხუმის პორტში დგას!

...„ავერორა“ ყვეღანაა!
„ავერორა“ ყვედასია!
და თუ ეს სწორია,
და თუ ეს ასეა, —
ვერცა ფანტაზიას
და ვერცა ნიკს
ვერ დაუწუნებთ
სოხუმელ ბიჭს!

მოწყიათი ზე

ზეწყაფონი

მთაბაზასაძია

ზღაპარი

იყო ერთი გოლიათი ცხრა მთას იქით კი არა, აქვე, ჩვენი სოფლის თხმელნარში ცხოვრობდა.

ერთხელ მელანევით ლურჯ ზღვაში გოლიათმა დელფინი დაიჭირა, ისე მოხერხებულად და იოლად, როგორც ბიჭები პანანინა ხამსას იჭერენ ხოლმე. ანკესიც კი არ დასჭირვებია, ადგა და ხელით ამოათრია დელფინი. ტყუილად ხომ არ იყო გოლიათი! დელფინმა კი, როგორც გონიერმა არსებამ, ამ გაჭირვებაში ადამიანით ამოიღო ხმა:

— რატომ გამომათრეე ზღვიდან? — ჰკითხა ვაპრაზებულმა, — მე ხომ არ მითხოვია! დელფინი ახალგაზრდა იყო, გული ერწოდა და ჯერ არ იცოდა, რომ გოლიათთან ასე ლაპარაკი საშიშია.

— მშვიდი ვარ და უნდა შეგჭამო! — დაიღრიალა გოლიათმა.

— მაჩუქე სიცოცხლე, გოლიათო, გამოგადგებო, — მოუგო დელფინმა

— თუ რამე მოვიწოდო, თვითონვე ვიხრულე, შენ რაში მჭირდებიო, — ისევე დაიღრიალა გოლიათმა.

ეს მართლაც ასე იყო.

— ნუთუ შეუსრულებელი ნატვრა არ გაჯანია, — უკვირდა დელფინს, — იქნებ შეუძლებელი შევძლო!

— არა! არა-მეთქი, გაიგე. გულ-ღვიძლიანად შეგსანლავე, მორჩა და გათავდა!

— კარგად დაფიქრდი...

მაგრამ გოლიათმა ფიქრი არ იცოდა.

— გამიშვი ზღვაში, — სთხოვა დელფინმა, — მე თვითონ მოვიფიქრებ, რითი გასაიპოვნო.

ეს კი მოენონა გოლიათს. უყვარდა, როცა ასაიპოვნებდნენ.

— კარგი, ჯერ მასიამოვნე და მერე შეგ-
ჭამი სუთ დღეს ვაძლევ!

დეღეფინი სამი დღის შემდეგ მიბრუნდა
დედასთან. უკან დასაბრუნებელი დრო ცო-
ტალა რჩებოდა. მან სიტყვა მისცა გოლიათს,
დავიბრუნდებიო და სიტყვა და საქმე ხომ ერ-
თი უნდა იყოს!

დედა დელფინმა მოუსმინა შვილს და უთხ-
რა:

— უნდა რაიმეთი განაცვიფრო გოლიათი.
თუ განცვიფრდება, ჩაფიქრდება კიდევ. თუ
ჩაფიქრდება, აუცილებლად ირგვლივ მიმოი-
ხედავს, თუ მიმოიხედა, გაიგებს რაშეს, და
თუ გაიგო, თვითონვე მოიფიქრებს, რა ესია-
მოვნება.

— რით უნდა განვაციფრო, როგორ ჩავა-
ფიქრო?

დედა დელფინმა ხმადაბლა ჩაინრიპინა.
ის იცინოდა და შვილი მიხვდა, ალბათ ბო-
როტი გოლიათი არც ისე სამიშაო. ეს რომ
ასე არ იყოს, განა დედა დელფინი გაიცინებ-
და, ხომ შეეშინებოდა შვილი არ დამელუ-
პოსო.

— აჩვენე გოლიათს ზეცა...

— მერე, განა მას ზეცის შეხედვა გააკვირ-
ვებს? არ არის ზეცაში გასაკვირი, მეც ხომ
ვუძიქერი ყოველდღე, მაგრამ არაფერი არ
მაკვირვებს.

— შენ ისე აჩვენე, რომ გაუკვირდეს... —
უთხრა დედამ, — ყველა ახალგაზრდა დელ-
ფინმა უნდა იცოდეს თავისი თავის და სხვი-
სი გაკვირვებაც.

დეღეფინმა დედა აკოცა, მადლობა უთხრა
და უკან გაბრუნდა. ძალიან სწრაფად მიცუ-
რაფდა და კიდევ უფრო სწრაფად ფიქრობდა.
ჰოდა, როცა ნაპირთან მიცურდა, სადაც გო-
ლიათი ელოდებოდა, უკვე იცოდა, რა უნდა
ეთქვა მისთვის.

— აბა, გამამხიარულებ თუ არა? ისე მომ-
წყინდა, ლამის ავად გავხადე, ჭამაც კი აღარ
შემიძლია.

— იქ, მაღლა, შორეულ ლურჯ ტალღებ-
ში თითრზე თეთრი, მსუბუქზე უმსუბუქესი,
ჭკვიანი და გონიერი არსებები დაცურავენ
და გასაოცარ ამბებს ყვებიან შენზე.

— რა? არსებებიო? — აფეთქდა გოლია-
თი, — რაზე ყბებობენ? ახლავე მაჩვენე.

— დანეჭი გულამა, თვალები ფართოდ
გააღე და ზეციურ დელფინებს დაინახავ...

გოლიათი ასევე მოიტყა — დანვა რბილ და
თბილ სილაზე, თვალები დაპრანა და დაინა-

ხა ევებერთელა ლურჯი, ულურჯესი ცა; ცა-
ში თეთრი, უთეთრესი ფითლები — ღრუბ-
ლები მიფრინავდნენ.

— მითხარი, რას ჩურჩულებენ ჩემზე? —
ჰკითხა გოლიათმა დელფინს.

— შენ თვითონ დაუგდე ყური...

— არ მესმის! — დაიღრიალა გოლიათმა.

— ეს იმიტომ, რომ ძალიან ხმამაღლა
ყვრი და მხოლოდ შენი ნათქვამი გესმის
ხოლმე. გაჩუმდი და სწვისასაც გაიგონებ...

გოლიათი გაჩუმდა, მაგრამ ვერაფერი
ვერ გაიგონა.

— მინდა ლამაზი ვიყო, — წარმოთქვა
მერე — იგი ხომ ახლა სწავლობდა ჩა-
ფიქრებას.

— გახდი კეთილი, — ურჩია დელფინმა.

— როგორ?

— დაფიქრდი...

გოლიათი დიდხანს ფიქრობდა.

— ჰოო! — ნამოიძახა ბოლოს, — მოვი-
ფიქრე! ტყეში ყველა მხეცს ერთბაშად შეე-
ჭამ, რომ უმეგობროდ არ მოიწყინონ.

— შენ არასოდეს არ იქნები ლამაზი, —
სევდიანად თქვა დელფინმა და დასძინა, —
სიკეთის მაღლი არ იცი...

— ვისნავლი! — დაიღრიალა გოლიათმა.
ნუ მედავები, თორემ შეგჭამ... რატომ არ შე-
ასრულე დანაპირები, რატომ არ გამამხიარ-
ულე?

— მოდი, ჰქენი სიკეთე, გამიშვი ზღვაში
და ბედნიერი მგზავრობა მისურვე.

— მართლა? — გაეხარდა გოლიათს, —
რა იოლი ყოფილა კეთილკაცობა! გასანი...

გაგათავისუფლებ... ნადი...

დეღეფინი ღია ზღვაში შეცურდა.

— მოიცა, მოიცა-მეთქი! — წამოიყვირა
გოლიათმა, — აბა, შემომხედე: ახლა ლამაზი
ვარ? მე ხომ კეთილი გავხდი.

— არა, სიკეთემდე ბევრი გიკლია, შენ ჯერ
კეთილი არა ხარ, კეთილკაცობა ძალიან ძნე-
ლია! თუ ოდესმე კეთილი გახდები, მაშინ გა-
ლამაზდები კიდევ და მხიარულიც იქნები.

დეღეფინი მიცურავდა, დედასთან ექჩარე-
ბოდა.

ამბობენ, ახლა ჩვენს ტყეში იშვიათად ის-
მის გოლიათის ღრიალი, ამბობენ, ისეთი სა-
შიში და ბოროტიც აღარ არის, როგორც
იყო.

თუმცა ისიც მართალია, რომ ჯერჯერობით
ლამაზი არ გამხდარა.

ახვანზური ხალხური ზღაპარი

იყო და არა იყო რა. იყო ორი ძმა. დაქორწინდნენ თუ არა, უფროსს უმცროსისაგან გაყრა მოეპრინა. უმცროსს ეს ჭკუაში არ დაუფლდა, მაგრამ რა ექნა, ძმა უფროსი იყო და ხათრი გაუწია.

— მოდი, ხვალვე გავიყვით ქონება. — მოითხოვა უფროსმა.

— რატომ ხვალ, — უთხრა უმცროსმა, — ახლავე გავინაწილოთ.

— არ გამიგონია ღამით საქონლის გაყოფა! — უპასუხა ძმამ, — რა გვეჩქარება, ზვალაც მოვასწრებთ!

— აჰა-ჰა, ხვალისთვის ნუ გადავდებთ. — მიუგო უმცროსმა, — რაკი გაყრა მოგსურვებია, ახლავე გავათავოთ საქმე. მე უკვე გავყავი ორად ჩვენი ავლა-დიდება; არჩევით შენ აირჩიე.

— მაჩვენე ერთი, რა გაყავი და რა აქ ასარჩევი? — გაუკვირდა უფროსი.

— რა და, — უთხრა უმცროსმა, — ჩვენ ასი სული საქონელი და ასი სულიც ნათესავ-ახლოებული გვყავს. შენ უფროსი ხარ, ძმაო, ამიტომ ადექი და აირჩიე — ან ასი სული საქონელი ან ასი სული ნათესავ-ახლოებული.

— რაკი ასეა, მე ასი სული საქონელი ამირჩევია! — სიხარულისგან ცას ეწია უფროსი.

— კეთილი და პატიოსანი! — თქვა უმცროსმა, — მაშინ მე, ძამიკო, ასი სული ნათესავ-ახლოებული მიმყავს.

ინათა თუ არა, ადგა უმცროსი, გამორეკა საქონელი, ძმას ჩააბარა და შინ შებრუნდა. დღე დღეს მისდევდა, ღამე — ღამეს. თუ რამე ებადა უმცროსი ძმის ოჯახს, გამოეღია, ბოსლები და ფარეხები ხომ დაცარიელებული ჰქონდათ, ალარც ბელღებში მოეძებნებოდნენ რამე.

ამასობაში ხმა დაირხა, ძმები ერთმანეთს გაეყარნენო. მოდიოდნენ და მოდიოდნენ ნათესავ-ახლოებლები უმც-

როს ძმასთან — ვის ძროხა მოჰყავდა, ვის ხარი, ვის კამეჩი, ცხვარი თუ თხა. იმ უმცროსს მალე იმდენი საქონელი დაუგროვდა, რამდენიც გამოყოფამდე თვალითაც არ ენახა.

უფროს ძმას კი ცხვარ-ძროხა უპატრონობით ხევში გადაეჩენა, ხარები და ცხენები მგლებმა დაუგლიჯეს. დღე ერთი იყო და ათასი ჭირი ატყდებოდა თავს. მალე კი მთლად ცარიელ-ტარიელი დარჩა. ნათესავ-ახლოებლებმაც საბოლოოდ ზურგი აქციეს და მშრალზე დარჩენილს ახლა ხმის გამეცემი არავინა ჰყავს.

თარგმნა გივი ქაქავაძემ

მხატვარი ი. შინაგულაია

იმდენი ნამცეცები დავუყარე, ყველას ეყოფა, — არ ეთმობოდა უჩას ჩიტუნებთან მეგობრობა.

— ჩიტმა უნდა იფრინოს და საზრდო ისე მოიძიოს; ფრენა იმის შრომაა და შრომით მოპოვებული ლუკმა ტკბილია.

— თუკი ზამთარში... — თავისას არ იშლიდა უჩა.

მთელი ზამთარი უჩა ჯერ ჩიტუნებს უყრიდა საკენკს და მერე თვითონ საუზმობდა. უჩაროდა, უმაღლ რომ მოასუფთავებდნენ ხოლმე ფანჯრის რაფას ჩიტები, და ამის მერე თვითონაც მაღიანად შეექცეოდა. მაგრამ აი, ერთ დღილას ჩიტებმა ნისკარტიც არ დააკარეს პურის ნამცეცებს. იქნებ ბურღული ეამოთო და უჩამ ახლა ერთი მუჭა ბურღული დავუყარა, მაგრამ ჩიტებმა ფრთაც არ შეარხიეს — ისინი ახალგავერტულ ხეხილზე და საამოდ ქლურტულედდნენ. ბიჭუნამ უყურა, უყურა და გული ამოუჯდა.

— ჩიტები გამებუტნენ, — შესჩივლა მამას.

— როგორ თუ გავებუტნენ? — მუხლზე შემოისვა მამამ უჩა.

— ჩემს დაყრილ საკენკს არ ეკარებიან, სხედან და ჭიკჭიკობენ. მამიკო, იქნებ უმადოდ არიან? — ჩამოუსხლტა უჩა მამას მუხლიდან და ლარნაკიდან ვაშლი აიტაცა, — ხილი არ ესია მოგნებათ?

მამამ ფანჯარა გამოაღო. გაზაფხულის თბილი ჰაერით აივსო იქაურობა, ერთი ბელურა წამით შემოიჭრა ოთახში, სიხარულით დასჭყვივლა და ისევ უკან გავარდა.

— ხედავ, ჩიტუნებმა მოციქული გამოგიგზავნეს, დილა მშვიდობისა გისურვებს, გამდლობთ კეთილი გამოზამთრებისთვისაო, შენ კი ემღერის, გამებუტნენო.

— მამ რატომ არ კენკავენ? თუკი აქამდე არ უკადრისობდნენ? — ისევ ამოუჯდა გული უჩას.

— გაზაფხულმა სითბოსთან ერთად სასუსნავიც გაუჩინა ჩიტებს. აი, ამ ვაშლის ხეს, იცი, რამდენი თვალით უხილავი ჭია-ღუა ემღერება? თუ არა ფრთოსნები, კვირტშივე ჩაკვდებოდა მისი ნაყოფი. კიდევ ჩიტები ვადაბარულ მიწაში ათასნაირი მავნე მწერის ჭურბებსაც გვახლებიან, და მერე რაღა უნდათ? თავს ასდიო.

— მერე ფრენით ხომ დაილღებოდა! მე კი

— ზამთარში ცივა, ყველაფერი გაყინულია, მაშინ ჩიტუნებს ფრენაც უჭირთ და საზრდოს მოპოვებაც. ასეთ დროს დახმარების ხელი უნდა გაუწოდო. აღამიანებსაც აქვთ ხოლმე გაჭირვების დრო: ხან ავადმყოფობა ატყდებათ თავს, ხან მოულოდნელი უბედურება. ამ დროს მეგობრები არა სტოვებენ მათ, ზრუნავენ მათზე; ჯანმრთელმა აღამიანმა კი თავისი შრომით უნდა ისაზრდოს და იარსებოს. ჩიტებმაც იციან საკუთარი ძალ-ღონით მოპოვებული საკვების გემო! ყური მიუგდე, რა საამოდ ქლურტულედენ!

— მამ ჩიტებს არა შიათ, მამიკო? — უჩაროდა უჩას და გული ახლა სხვა სიკეთისაკენ ეწყოდა.

ქრეაზუპილი

ქრეაზუპილი
გენერალითა

ძიშვარდ ისაკაძე

ყმანვილებო, თქვენ ხართ ჩემი
სული,
გული
და ოცნება...
ყური მიგდეთ, მსურს გაიმბოთ
ზოგიერთი საოცრება!

ულრანი ტყის ნეშოებში
ორი ბიჭი ეძებს სოკოს.
დღე ღამეს ჰგავს. მზე აქა-იქ
აღვრის მიწას შუქის ოქროს.
თემო დიდ ხეს შეაჩერდა:

— რა ტანი აქვს ბიჭო, ხედავ?
— ვხედავ. ეგ ხე მუხა არის,
მუხა, — ნაღდი მეფე ხეთა.
სადაც მუხა მძლავრ ტოტებს შლის,
ყველგან გრილი ჰაერია!
ყმანვილების საუბარში
უცბად ნაძვი ჩაერია:
სულაც არ მწყინს, ხეთა მეფეს
რომ ეძახით ჩემს ძმას — მუხას,
მე რომ მცნობთ და თანაც ვერ
მცნობთ,

ეს მადარდებს,
ამას ვწუხვარ!
— ბიჭო, ცოტნე, გველანდება,
თუ ხე ამბობს ამას მართლა?
— მე ამქვეყნად ყველაფერი
ვიცი, სიარულის გარდა!
რადგან სიტყვა ნამოვიწყე,
ყური მიგდეთ თემურ, ცოტნე,
მოკლედ გეტყვით, რისთვის
ვეცოცხლობ,

ჩემი ფასი რომ იცოდეთ!
— გიცნობთ, გიცნობთ,
ტანწერწეტავე,
ვის არ ხიბლავს ეშხი შენი,
როცა მორთულ-მოკაზმული
ახალი წლის ზეიმს შვინი!
ხემ კაცივით ჩაიცანა:
— ხომ ვთქვი,

ნადევს ვერ გეცნობთ კარგად,
სახალწლოდ დღეს რომ გვისპობთ,
სცოდავთ, ამით ბევრსაც ჰკარგავთ.
მოზარდ ნადევს ნაჯახ-ხერხით
ნუ გვიმზაკერებთ, ზრდა გვაცალეთ,
და თავს, ვნამდეთ, ასწარი
საოცრებით განაცვალეთ!
თემოს ნაძვის ლაპარაკზე
გაებადრა სახე მზისებრ:

— ა იმ მუხას რით სჯობიხარ?!
გვიპასუხე, ნაძვო, გისმენთ!
— მუხა ზამთრის ცივი ხელით
რომ გაიხდის მწვანე კაბას,
ველარ სუნთქავს, ესე იგი,
ველარ გაძლევთ მისხალ ჟანგბადს.
მე კი ურიცხვ ნემს-წინვებით
სუსხში კიდევ უკეთ ვსუნთქავ
და დალოცვილ მზისქვეშეთში
ნიადაგ ვქმნი პაერს სუფთას!
შენ იცოდნი რაც ნაძვმა თქვა? —
ჩუმად ჰკითხა ძმბაბიჭს თემომ.

— არა! დღემდე არ მსმენია
ასეთი რამ, ძმომ ჩემო!
მე აქამდე ის ვიცოდო,
რასაც თვითონ ვხედავ კარგად:
მომწონდა და კვლავაც მომწონს
მუხა კიბედ, იატყაად-
განყრა ნაძვი: — ყმანვილებო,
თვალეებს რაღაც ცუდად ახელთ,
კარ-ფანჯრად თუ კედელ-ჭერად
მე ნაკლებად ვშვენი სახლებს?
ამას თავი დავანებოთ,
ის არ იცის ბევრმა ახლაც,
რომ ქარხნებში მხოლოდ ჩემგან
ამზადებენ ძვირფას ქალაღს.
ქალაღი კი... ვინმე ცოდნას
შეიძენდა უქალაღოდ?

ყ მ ა ნ ვ ი ლ ე ბ ი: სასარგებლო
საუბრისთვის დიდად გმადლობთ!
მოითმინეთ! მე სწავლული
აბრეშუმის ხედაც მთვლიან,
რადგან ჩემი მერქნის ძაფი
ბრჭყვილა და ძვირფასია.
თემომ კეფა მოიფხანა
და ახედა ტოტებს ცერად:
— ყველაფერი გვეჯრა შენი,
მაგრამ ეგ კი არა გვეჯრა!
მთლად ბრიყვებად კი ნუ

ჩაგვთვლი,

აბა, სად შენ და სად ძაფი?
 — მომისმინე, ბიჭო, რად ხარ
 აგრე ცელქი და სულსწრაფი!
 ნაძვებს ძალგვიძს ქარხანაში
 ძაფუნებად ვიქცეთ წმინდად,
 რომ მოგვესოვონ მანქანებმა
 კაბად, შარვლად, დროშად, წინდად!
 ალვა: ნაძვო, მე და ნიფელს
 რატომ არ გვთვლი ძაფის დედად?
 — კი გთვლით, მაგრამ თქვენი ძაფი
 მდარე არის მეტიხმეტად!

ახლა მუხა აბუხუნდა:
 — არ გინახათ ნაძვებს არც ერთსა
 ჭია რომ ჭამს ჩემს ფოთლებსა
 მერე ძვირფას ძაფად აქცევს?!
 ნაძვო: ძმაო, ეგ ისეთი
 ძნელზე ძნელი საქმე არის,
 ქვეყნად ახლა მაგვევარ ჭიას
 არ ამრავლებს თითქმის არვინ.
 აი, თუთის აბრეშუმში
 მესმის! დრო-ჟამს უძლებს მარად,
 და ბევრად სჯობს ჩემს ძაფს,

მაგრამ

ქვეყნისათვის არა კმარა.
 რადგან სიტყვა ჩამოვარდა
 ესეც კარგად დაიხსოვით:
 პარამუტებს მხოლოდ თუთის
 ჭიის ოქროძაფით ქსოვენ!
 დაიხ, ჩვენ რომ არ ვმრავლობდეთ,
 არ ეყოფა ხალხს სამოსი...
 წადით ახლა, თორემ უკვე
 ფრთებს შლის ბინდი საღამოსი!
 ეს პერანგი რისი არის?
 ხეს შესძახა ცოტნემ მაღლა,
 — ეგ პერანგი ქიმიური
 აბრეშუმის ძაფის გახლავს!
 — ხომ კარგია?
 — ქიმიური
 ძაფი არის მეტად მდარე!
 — მართლა? რატომ?
 — იმიტომ, რომ
 იგი შვერს არ ატარებს!..
 ერთი კია: წყალში, ვით ქვა,
 მარად გამძლე არის თითქმის
 და პირდაპირ მისწრებაა
 ბადებებად — თევზჭერისთვის.

ეპილოგი

პატარებო, შეისწავლეთ
 ენა წვიმის,
 მზის თუ ჩირვივის,
 რომ იცოდეთ რაც რამ ხდება
 ცაში,
 ზღვაში
 და თქვენს ირგვლივ!

მხატვარი თამაზ ხუციშვილი

ა ლ მ ა ს ა

მიხეილ მიჩილაშვილი

ამავდარი ნავაზი ალმასა ისე მობრდა, რომ მწვემების სარქალმა პაპა ანანიამ მთაში ვეღარ წაიყვანა ცხვრის ფარასთან ერთად, მეუღლეს ჩააბარა და უთხრა: ეს დალოცვილი ალმასა ჩემი მარჯვენა ხელი იყო ოცი წლის მანძილზე, ფარასთან მტაცებელ მხეცსა და ფრინველს არ ვააქანებდა. მაგისთანა ახოვანი, ფხიზელი და ერთგული ნავაზი არც უწერი მინახავს და არც ახლა მეგულეობა ჩვენში. ალალია მაგაზე დასვენება და კარგი მოვლა-პატრონობა. აქ იუსი ალვანში, და აბა შენ იცი, ხალომე, არაფერი მოაკლოო.

თითქმის თვე გავიდა, რაც ალმასა ცხვრის ფარას დააშორეს. მზის გულზე იწვა ხოლმე ეზოში, ან თუ დასცებოდა, სათონეში ჩაირდასკვეშ ქეჩაზე წამოწვებოდა. მაგრამ გული არ უვანებდა უსაქმოლ, პორგავდა, ეზოურეს დღეში რამდენჯერ-

მე შემოვლიდა, ჩახლენილი ხმით შეუყუფავდა ვაშლებს და მეზობლის ლორებს, შინ დარჩენილ ორ კოკლ ბატკანს ეზოს გარეთ არ უშვებდა. დარდობდა, ანანიას ნახვაც ენატრებოდა, ერთხელ სიზმარში ნახა იალაღზე გაშლილი ცხვრის ფარა. პაპა ანანიი და მწვემების ვეფხია, აქმია და იმეა გარს უვლიდნენ ცხვარს. კენესით გამოედგინა ალმასას, გულმა ვეღარ გაუძლო და ლამითვე დაადგა გზას საზაფხულო სამოგურებისაკენ. მუხლი აღარ ერჩოდა, მძიმე ნაბიჯით მიდიდა.

შუადღისას ქისტების სოფლებს გასცდა, პანკისის ხეობაში დიდხანს დაისვენა, ალაზნის წყალი დალია, მუხლში ძალი იგრძნო და აუყვა აღმართის იალალისაკენ.

წინათ ამ გზას ერთ დღეს გალევდა ხოლმე ალმასა, ახლა კი ოთხი დღეა მიდის და ვეღარ ააღწია სამოგურებზე. აი, დღე წვალებით მწვერვალზე ავიდა და იქით გაიხედა, სადაც ცხვრის

არჩევანი ქაქაქანი

თავის სტუმარი

ეს ბრაზილიური თამაშია. ბავშვები წრეს კრავენ. „კატა“ წრეს გარშემო უვლის, თავი კი წრეში — თავის სოროში ზის. კატა კარზე აკაკუნებს. სინ

არის? — კითხულობს თავვი.

„მე, — ყურდილა! მომინატრე, ჩემო ყურქვეიტა, კარი გამიღე!“ — უპასუხებს კატა. „ახლა რომ არა მცალია?“ „როდის მოიცილი?“ „ათ საათზე“...

ამის შემდეგ წრე ფერხულს უვლის, თან ნაბიჯებს სიმღერას აყოლებს: „წიქ-წიქ; ერთი; წიქ-წიქ, ორი; წიქ-წიქ, სამი“...

ათამდე რომ დაითვლიან, ამბობენ: „აპა, მოვიდა ათი საათი.“ — და ჩერდებიან. კატა ისევ აკაკუნებს. ახლა

მას „კარს უღებენ“, მაგრამ აქ რომ წრე გაისწვება, მაშინვე მგორე „კარიდან“ თავი გარეთ გარბის. ამის შემდეგ თამაში ისევ გრძელდება, როგორც ჩვენებური „კატათავგობანა“.

ფარა ეგულეობდა. გული გაუნათდა ნაგაზს, იცნო ფერდობზე შეფენილი თავისი ფარა, იცნო ჯოხზე დაყრდნობილი ძველი მეგობარი ანანიაც, აი, ყურშა, ავაზა და ნადირაც გარს უღვლიან ცხვარს.

ალმასას სიარული აღარ შეეძლო, ფორთხვით წავიდა თავისიანებისაკენ, მთელ საათს

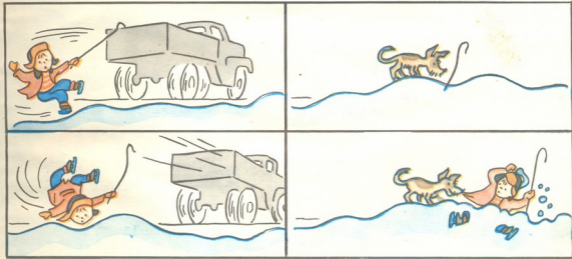
მოუნდა ხუთასიოდე ნაბიჯის გავლას. როგორც იქნა მიუახლოვდა ცხვარს. ძაღლებმა შორიდან დალანდეს და ყვეფით გამოეჭანენ მისკენ.

მწუქმსებიც გამოეშურნენ, ნადირი რამ ეგონათ.

ნაგაზებმა თავიანთი უფროსი ძმა იცნეს და წკმუტუნით გარს შემოეხვივნენ. მალე ანანია და

იმედაც წაადგნენ თავს. პაპა ანანიამ დაიროქა და თავზე გადაუსვა ხელი ალმასას. ძაღლი ტიროდა, ცრემლით ტიროდა, ადამიანივით, და კაცსაც ცრემლები მოადგა თვალზე.

— დიდება მეგობრობის ძალას, ამ სიმაღლე მთაზე რომ ამოიყვანა უძღური, ბებერი ალმასა,— აღმოხდა მას.

ფე ლოცენის

ალმასი ნაშრომია

ჯამთარი

მოიღრუბლა ზეცა,
დაიოვლა მთები,
თართილი ადგეს ტყესაც,
გაიყინა წყლები,
ყინვა მეფობს, მაგრამ
ვერ აშინებს ბავშვებს—
აუწყნებენ თოვლში
ციგებს, როგორც რაშებს.

მისართი

ჯამთრის სარჩოს იმარაგებს,
როდი არის ბრიყვი.
კულფუფულა, ხეზე მსტომი,
ვინ იცნება?.....

ბაშა ნინიძე

ჩიტის ოცნება

კობრა ბუდე გაიყვია
დიდი შრომით ჩიტუნია,
იქვე ლამაზ ტოტზე დაჯდა
ტბოლად გალობს, უხარია.
ამობს; ბარტყებს გამოიჩეკავ,
ფუმფიერ მანგებს ალფისთან,
არ მოეცლებენ ჩემს პატარებს
მარწყუს, ბაღს, საცენს ყუათიანს.
დავზოდი, ღებნით მოედებით,
მინდოვრებს, ველებს, ქალებს ტყიანს,
მოესპობთ, შავ დღეს დაგაყენებთ
მევენებელ მწერს, მატლს და კიას.

წარი

კალ ფეხზე დგას წერი ნუნარი,
კას გააყურებს ცალი თვალით,
დაღლილია და ისვენებს
სირბილის და ფრენის შერე.
ზოგჯერ დაბლა დაიხრება,
ქაონის წყლით პირს ისევლებს,
ასე მდგომი სხვა იღლება,
ის ნებიერობს,
ის ისვენებს!

ბიორკი მდარაველი

საასალწლი

ალარ არის სურნელება
ვარდების და ხეივნის,
კოცონიით აბრიალდა
ახალი წლის ზემი.
ჩამომსხდარან ნადის ხეზე
ციკეი, ზღარბი, მელია,
გვეგონებათ თოვლის პაპას
და საჩუქრებს ელიან.
ჩვენთან ერთად ცეკვავს ყველა—
ღვია, მამა, ბებია...
ასე ძლიერ, ასე ძლიერ
ჯერ არ გამზარებია.

ბაბიასთან

ჯიბებში ჩაგივლიდგებს
კალებს, ატყებს,
მსხლებს და ვაშლებს,
გვილიშის და გვეფერება
ბებო სტუმრად მისულ ბავშვებს.
მერე გვეტყვის: თქვენზე უფრო
მეტ სიხარულს ვინ მომიტანს!
საქართველო ასახვლით
სწავლითა და ზრდილობითა.

ბიორკი შემთქაური

სკამი

აგერ მოღის ნუგზარი,
მოაქვს რკინის ლურსმანი,
ჩემს ონაგარ მანურის
მოაქვს რკინის ჩაქუჩი,
ვიცან, ვიცან, ვინც არი,—
გისა მოაქვს ფიკარი,
ჯაჯა კისრის ტეხით
მორბის, მოაქვს ხერხი;
ჭეთოს მოაქვს წებო,
საღებავი—თებოს,
სახაჯავი მოთას

მოაქვს, დროა,—მოლა,
გავწიეთ და გამოეწიეთ
ხერხი მე და ლფრიმ,
გავაცეთეთ სკამი
მართლა მშვენიერი.
სრულებით რომ არაფერში
არ გვიშველა მართამ,—
გაცეთებულ სკამზე
სულ პირველი დაჯდა.
—ვაიმეო!—დაიძახა
და წამოხტა სწრაფად,
ჯერ შეუშრალ საღებავით
დასფარა კაბა!

მაგარი ოთარ ჩხარბიწილი

ზონა ჩოგოშვილი

თამარ გოსცაძე

ეკა გელაშვილი

იმ დღეს მათ მშობლიურ თბილისში იმოგზაურეს.

„მოგზაურობისას“ ჩვენი მესამეკლასიელებიც აქტიურობდნენ. მაგალითად, ონისე მეფაიტონე იყო და „სტუმრებს“ ძველი თბილისი „დაათვალიერებინა“, მერე მეტეხის პლატოზე „აიყვანა“ ყველანი. ახლაც სკოლის პიონერებლმძღვანელებზე მიღვაჯერი — მარინა ნარიშკინი შეიღმა ბავშვებს ოვალურად გადაუშალა დღევანდელი თბილისი. გააცნო მისი აწმყო და მომავალი. მადლობა უთხრა ოქტომბრელებს საინტერესო მოგზაურობისათვის და უსურვა ასახელონ მშობლიური ქალაქი, მშობლიური რესპუბლიკა, იყენენ სანიმუშო ოქტომბრელები და მერე კი — ქარტი პიონერები.

და ჩვენი დღევანდელი შუქურვარსკვლავის წევრებმა — ევა გელაშვილმა, თამარ გოსცაძემ, ხათუნა ტაბატაძემ, ონისე ბერაძემ, გოჩა ჩოჩოშვილმა, სხვა თავის ამხანაგებთან ერთად საზეიმოდ დათქვეს, რომ გულდაგულ მოემზადებიან პიონერთა ორგანიზაციაში შესასვლელად.

...ამ გაზაფხულზე ისინი პიონერულ უიცს დადებენ..

ნინო ხარაზიშვილი

ბაპარიანი ცნობილი კურორტია ბორჯომის ზეობაში. განაკურობებით მამოზღველი დასახელებელი ადგილია იგი ზამთრის სათბილაშურო სპორტის მოუყარულთათვის.

ქართლში ძველი დროიდანვე გვხვდება ვაჟის სახელი ბაკური და მისგან ნაწარმოები სიტყვა ბაკურიანი. რომელიც ბაკურის ძეს, ბაკურის შთამომავალს ნიშნავს. ბაკური ერქვა ქართლის რამდენიმე მეფეს და ერისთავს 1-11 საუკუნეებში, 11-1111 საუკუნეებიდან კი ცნობილია ქართლის ერისთავი ბაკურიანი.

კურორტის სახელწოდება ბაკურიანი ადამიანის სახელისაგან არის ნაწარმოები და ნიშნავს ბაკურის კუთხელი ადგილს.

იგივე სახელი — ბაკური უღვეს საფუძველად სოფლის სახელებს ბაკურციხეს (გურჯაანის რაიონში) და ბაკურვეს (ღუშეთის რაიონში). ცხადია, პირველი ბაკურის ციხეს ნიშნავს. მეორე — ბაკურის ზეეს.

ბორი და ბორიანი. ბერი ჩვენი გეოგრაფიული სახელწოდება ცხოველის ან ფრინველის სახელებისაგან წარმოადგება. მაგალითად, ფრინველების მიხედვით შეურქმევით სახელები შემდეგი სოფლებისათვის: გავაჩი, კაპაბეთი, კორეთი, ჩხიკვაი, საბუე, სამტრედია და მრავალი სხვა. ავგარიცა იმერეთის სოფლების სახელები ბორი და ბორიანი. ბორი ან ბორა ძერის მსგავს მტაცებელ ფრინველს ჰქვია.

პროფ. ზურაბ მუშხუზიძე

ბ. 5/99

ინდექსი 76055
საქართველო
ზინზლირიძე

სოფელი.
ნახატი
იაშა ახვასანი,
აბახუჯის ხაზ.
აკოლა. V კლ.

სახლი.
ნახატი
სლავა გულარისი,
გულრიფშის რაიონი,
სოფ. აქანდარი.

საბავშვო მუსიკალური
სკოლის
საბავშვო
მუსიკალური
სკოლის
საბავშვო
მუსიკალური
სკოლის

ქალაქი: „ევაშა, ახალ წელს“ ნახატი ჯარბა შორაბერძენი

მთავარი რედაქტორი გიორგი მამუკაძე

საქართველო კოლფეხი: მდებარე აფხაზეთში, ილია ანთაძის, ანთაძის მოსახლეობის, სოლომონ და გიორგიანების, ლეონტი ბარბაქაძის, ჯარბა ლეონტიანის (მეც მდებარე), მანანა კობახიძის, გილა ლომასაძის, რამი, მათაშვილი მარგალიტის, ჯარბა ნაზარაძის, გიორგიანის (სახატი რედაქტორი), გივი კვლავი, მარი ფილაშვილი, გივი პირაძე.

ტელეფონი: 21-11-80

მისამართი: ქალაქი, გამომცემლობა, სკოლა - თბილისი, ლენინის, 14 კლ. ში რედაქტორის - 93-85-30, 93-98-15; 1/ბა. მდებარე - 93-41-30, 93-98-18; საბ. რედაქტორის - 93-98-18, საბ. რედაქტორის - 93-10-32, 93-98-19; 93-98-16.
გადაცემის მუდგობა: 3/XI-80 წ. სკოლა-მუსიკალური გამომცემლობა 2/XI-80 წ., ქალაქის ზომა: 60x90 სმ.
ფონ. ნაბ. ფურც. 2/3, ტირაჟი 171.200 შტუკ. № 2885. „Дня“ № 1. журнал для младшеклассников.
на грузинском языке. Тбилиси, ул. Ленина, 14. Удари 20 коп.

Издательство ЦК КП Грузии